

der Behandlingen af Indfødsretsloven tillod jeg mig at fremhæve en Mængde Eksempler paa, hvor uheldig Udlændinge ere stillede, naar de komme i Trang her i Landet. Dersom de ikke have opholdt sig her i mange Aar, blive de tillige med deres danffødte Hustruer og deres danffødte Børn sendte bort fra Landet, skønt de have opholdt sig her saa længe, at Danmark er blevet deres Hjem. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Eksempler, jeg den Gang fremdrog, men kun bringe dem i ærede Medlemmers Erindring. Dersom der, hvad jeg kan antage, skulde blive henviset til, at man maa have lignende Forhold her i Landet overfor Udlændinge som dem, Ulandet byder danste Borgere, der komme dertil, skal jeg fremhæve, at det vistnok vil være muligt at faa noget mildere Betingelser fastsatte i Traktater med Ulandet med Hensyn til danste Borgeres Stilling der. Jeg skal henviser til, at allerede i 1856 fremkom der, som det fremgaar af Indenrigsministeriets Skrivelse af 25de Juni 1856, fra Sveriges Side et Forslag til den danste Regering om en Formildelse af den Bestemmelse overfor svenske Borgere, som den Gang var gældende. Denne Bestemmelse gik ud paa, at naar en Udlænding havde opholdt sig 5 Aar i en og samme Kommune her i Landet, havde han erhvervet Forsørgelsesret, men den svenske Regering ønskede Bestemmelsen yderligere formildet. Dette vilde imidlertid den danste Regering ikke gaa ind paa, og nu er Forholdet blevet forværret. Naar man ser, at der er sket en saadan Henvendelse fra den svenske Regering, maa man antage, at der intet vil være i Vejen for at opnaa noget mildere Bestemmelser for danste Borgere, der opholde sig i Sverige. Endvidere skal jeg henviser til, at den Udvisningsret, som Autoriteterne have overfor Udlændinge, skal ifølge Indenrigsministerens Cirkulære af 15de Juli 1879 udøves paa en saadan Maade, at Englændere ikke maa hjemsendes, forinden der er sket Henvendelse til den engelske Konsul. Bevæggrundene dertil ere, at de engelske Autoriteter behandle danste Borgere i England meget mildt og ikke gerne hjemsende dem fra England, og derfor har man ment overfor England ikke at burde bringe Hjemsendelsesloven til Anvendelse i saa stor Udstrækning som ellers overfor Udlændinge. I den Henseende kunde jeg ønske, at Lovforslaget kunde undergaa Forandring, hvis det er muligt, at det kan undergaa Forandring.

Dernæst er der Bestemmelser i Loven, hvori jeg ser Fremskridt, men jeg kunde ønske, at disse Fremskridt maatte være noget større, end de ere. Jeg kunde saaledes

ønske, at der som Betingelse for Erhvervelse af Forsørgelsesret i en Kommune ikke bliver et haarigt Ophold, men at Forsørgelsesret maa kunne erhverves efter kortere Tids Ophold. Jeg mener, at man saa vidt muligt skal sørge for at komme bort fra Hjemsendelser for Fattighjælp. Man tilføjer de Folk, der hjemsendes, ikke ringe Stæde, fordi de komme ind i Forhold, som de ikke ere vant til at leve under, og bringer dem til Stæder, hvor de mulig ikke kunne ernære sig. Man tilføjer dem derved en Stæde i deres Erhvervsvirksomhed, som jeg tror, at Samfundet vil staa sig bedst ved ikke at fremkalde. Derfor ønsker jeg, at Betingelserne blive en hel Del lempede, at man ikke skal være 5 Aar om at erhverve Forsørgelsesret, men at denne kan erhverves ved Ophold i en Kommune i kortere Tid. — Dernæst er der Bestemmelse om Estergivelse af Fattighjælp. Jeg anser det selvfølgelig for et Gode ved Lovforslaget, at det endelig slaar fast, at Fattighjælp skal estergives efter en bestemt Tids Forløb, men jeg kunde ønske Tidsfristen noget kortere. Jeg skal motivere dette ved, at vi her i Landet staa tilbage for Ulandet i saa Henseende. Denne Bestemmelse om Estergivelse af Fattighjælp virker jo paa den Maade, at de Folk, der faa Fattighjælp estergivet, atter faa deres borgerlige og politiske Rettigheder. I Frankrig er Forholdet saaledes, at Fattighjælp ikke virker længere end den Tid, hvori den modtages, og i Tyskland vare Virkningerne af Fattighjælp, saa vidt jeg veed, kun et Aar, efter at den er modtagen. Jeg ser derfor ikke, hvorfor vi ikke her i Danmark kunne have en lige saa mild Bestemmelse med Hensyn til dette Forhold, som i alt Fald i Tyskland.

Jeg kommer derefter til § 41, som omhandler Straffebestemmelserne. Den bemyndiger Fattigbestyrelsen til med Samtykke af Politimesteren at straffe paa visse Maader. Jeg kunde ønske, at disse Straffebestemmelser bleve i høj Grad formildede. Jeg anser det for aldeles unødvendigt at have saa strænge Straffebestemmelser overfor de fattige. Jeg hørte ganske vist i Gaar, at den ærede 3dje Landsstingsmand for 3dje Kred (Rump) ønskede dem stærkede, og at han navnlig ønskede, at Rottung maatte kunne anvendes overfor de fattige og Folk paa Tvangsarbejdsanstalter. Jeg ser saaledes paa Sagen, at hver Gang der har været Tale om at ophæve Straffe, som jeg vil betegne som ra' og barbariske — vi have jo tidligere haft meget strænge Straffe af den Bestaffenhed — har der altid været anført Grunde, som skulde tale for deres